

Nemurire vs. viață veșnică

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Scrutând Sfintele Scripturi în căutarea adevărului despre subiectul nemuririi, ne neliniștește să vedem că niciunul dintre scriitorii Vechiului Testament nu învață despre nemurirea sufletului uman; cuvântul „nemurire” sau „nemuritor” nu apare nici măcar o dată în scripturile ebraice. Nici cele patru vești bune ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan nu relatează ca Isus să fi menționat măcar o dată cuvântul nemurire, și totuși marii clerici începând cu zilele Sf. Augustin și până acum, afirmă solemn că nemurirea (care este proprie) sufletului omenesc este însăși temelia învățaturii lui Cristos. Dar ne continuăm căutarea, doar pentru a găsi că în întreaga Biblie singurul scriitor care folosește cuvintele „nemurire” și „nemuritor” este Apostolul Pavel. Totuși, în cele 14 cărți pe care le-a scris, Pavel a folosit primul termen doar de 5 ori, și pe al doilea doar o dată; dar, după cum o arată versiunile revizuite, a folosit de fapt cuvântul grecesc care înseamnă „nemurire” doar de 3 ori. Gândiți-vă! Și, cu toate acestea, păgânii au propovăduit nemurirea sufletului uman încă de la moartea lui Nimrod, adică cu câteva sute de ani înainte ca Moise să primească inspirația pentru a scrie primele 5 cărți ale Bibliei.

Dar Biblia vorbește mult despre viața veșnică și fără sfârșit! Nu sunt aceste expresii totuna cu nemurirea? Nu; exceptând cazul lui Isus și al discipolilor săi. Pentru a ilustra situația; Adam și Eva, prin ascultare continuă de Dumnezeu, s-ar fi putut bucura de viața veșnică sau eternă pe pământ. De asemeni, prin darul de nedescris al Fiului său unic-născut, se va deschide calea prin care, în timpul împărăției lui Cristos, omenirea va putea scăpa de moarte și de mormânt și va putea căpăta viață fără de sfârșit pe acest pământ; totuși, asta nu ne va face nemuritori și nesupuși putrezirii. Ceea ce se spune despre ființele umane în Ezechiel 18:4, 20 va fi mereu adevărat: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Tocmai pentru că Adam cel perfect nu era nemuritor, Dumnezeu l-a averizat să nu mănânce din fructul interzis, spunând: „În ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri” – Geneza 2:17.

Scriptura de bază în jurul căruia gravitează întreaga învățătură despre nemurire este 1 Timotei 6:15, 16, care spune: „Această manifestare o va arăta la timpul fixat fericitul și unicul Stăpânitor, el, Regele celor care domnesc ca regi și Domnul celor care stăpânesc ca domni, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nimeni dintre oameni nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea.” Această scriptură contrazice flagrant teoria acelor preținși creștini care spun că oamenii au suflete nemuritoare sau că la facerea omului, Dumnezeu i-a transmis o scânteie divină misterioasă care nu putea muri pentru că era parte din Dumnezeu cel nemuritor. Această scriptură pe care tocmai am citat-o dovedește că nici măcar îngerii, heruvimi sau serafimi din ceruri nu sunt nemuritori. De aceea a trebuit ca Fiul unic-născut al lui Dumnezeu să coboare din ceruri și să moară, pentru a împlini profeția lui Isaia, capitolul 53, versetul 12: „Și-a vărsat sufletul în moarte”. Aceasta nu ar fi fost posibil dacă Dumnezeu și-a fi creat Fiul nemuritor dintru-nceput.

Biblia ne învață mai departe că fiului neloial al lui Dumnezeu, Lucifer, care a devenit Satan, Diavolul, îi va fi curmată existența. Dacă Diavolul ar fi nemuritor, nu s-a putea adevăra scriptura care spune că Isus a murit „ca prin moartea lui să-l nimicească pe cel care avea mijloacele de a cauza moartea, pe diavol” (Evrei 2:14). De asemeni, Ezechiel 28:15-19, care spune: „Ai fost ireproșabil în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine . . . Te voi distruge . . . Și nu vei mai exista niciodată.

Ar trebui să înțelegem atunci din Scripturi că Dumnezeu este singurul care are și va avea vreodată nemurire? Nu; însuși Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că a aranjat încât să împărească această calitate cu un număr limitat de ființe, și anume Fiul său Isus Cristos și „turma mică” de imitatori ai lui Isus care au fost „credincioși până la moarte”. Nemurirea este oferită ca răsplată pentru credință nezdruccinată în Dumnezeu în mijlocul „actualului sistem rău.”

Isus a fost prima ființă din univers care a câștigat acea răsplată. Pentru a o obține, a trebuit să își părăsească gloria cerească, să fie născut ca om, să-și dovedească devoțiunea și supunerea față de Dumnezeu cu prețul rușinii, persecuției, admonestării și suferinței, și, în cele din urmă, să moară, nu pentru păcatele sale, ci ca jertfă. Isus știa că nemurirea avea să-i fie răsplată încă de când se afla aici, în carne, căci a zis: „Pentru că, așa cum Tatăl are viața în sine, așa a făcut ca și Fiul să aibă viață în sine.” Cu toate acestea, nu a primit răsplata înainte să se dovedească credincios până la moarte pe stâlpul de tortură și a fost sculat din morți cu trei zile mai târziu. A murit precum un suflet uman muritor, dar la învierea sa s-a ridicat la viață ca o ființă spirituală, așa cum se menționează în 1 Corintei 15:13, cu privire la el: „Ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace cu nemurire” Astfel, în revelația dată lui Ioan, la mulți ani după învierea lui Isus, Isus spune: „Am fost mort, dar iată că sunt viu pentru totdeauna și veșnic și am cheile morții și ale Hadesului.” (Revelația 1:18) Fiind acum nemuritor, Isus nu mai poate gusta din nou moartea pentru păcătoși, căci în Romani 6:9, 10 se menționează: „După ce a fost sculat din morți, Cristos nu mai moare, moartea nu mai stăpânește peste el. Fiindcă prin moartea de care a murit, a murit o dată pentru totdeauna ca să înlăture păcatul, dar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.”

De la învierea lui Isus, Dumnezeu a făcut o chemare prin vestea bună, invitându-i pe cei născuți prin spiritul său ca fii ai săi în legământul pentru împărăție. Acelora care acceptă invitația, și sunt aleși și unși, Isus le spune: „Dovedește-te fidel până la moarte și îți voi da coroana vieții!” (Revelația 2:10, A.R.V.) Această coroană a vieții este răsplata ce constă în apogeul vieții, sau în nemurire. În Filipeni 3:14 este numită: „premiul chemării cerești a lui Dumnezeu prin Isus Cristos”. Este viața spre care conduc „poarta cea strâmtă” și „calea îngustă”. (Matei 7:13, 14) Dacă toate ființele umane (adică oricare om) ar fi avut deja nemurirea (de la sine), atunci nu ar fi avut niciun sens sau însemnătate să caute nemurirea ca răsplată, atât pentru cei răi, cât și pentru cei virtuoși, atât pentru păcătoși cât și pentru cei dreپți, diavoli și îngeri, căci toți ar fi fost deja nemuritori. Oricum, Psalmul 145:20, spune: „Domnul îi păzește pe toți cei ce-l iubesc, dar îi va nimici pe toți cei răi.” În Romani 2:5-7 se spune: „Și el îi va da fiecăruia după faptele lui: viață veșnică celor ce caută glorie, onoare și nemurire prin perseverența într-o lucrare bună...” - “nemurire” de aici ar fi trebuit să fie tradus ca “neputrezire”, dar nemurirea și neputrezirea sunt strâns legate, așa cum arată 1 Corinteni 15:33. Imitatorii credincioși ai lui Isus sunt cei care vor fi „părtași naturii divine” (2 Petru 1:4) ca moștenitori împreună cu Cristos, iar ei sunt cei ce „caută gloria, onoarea și nemurirea”.

Grația lui Dumnezeu și jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos au făcut posibil ca creștinii să se poată strădui pentru o asemenea răsplată supremă cum este nemurirea și neputrezirea în ceruri. Aceași jertfă de răscumpărare a lui Cristos, prin grația lui Dumnezeu, face posibil ca omenirea pe moarte și moartă (adică păgânii și toți cei care nu câștigă și nici nu se străduiesc să obțină răsplata nemuritoare a creștinătății) să primească totuși viață veșnică pe pământ. Astfel, 2 Timotei 1:9, 10 spune: „[Dumnezeu] ne-a salvat și ne-a chemat . . . datorită scopului său și bunătății sale nemeritate, care . . . acum a devenit foarte clară prin manifestarea Salvatorului nostru, Cristos Isus, care a desființat moartea, și a revărsat lumină asupra vieții și a nemuririi [neputrezirii] prin vestea bună.”

Aceasta dovedește că toate învățăturile păgânilor de dinainte de Cristos despre nemurire erau nefondate, și le-au fost inspirate filozofilor păgâni de Diavol. Lucrarea de predicare a lui Isus Cristos a scos pentru prima dată la lumină privilegiul oricărei ființe umane care caută nemurirea. Aceasta este numită „marea salvare, care a început să fie vestită prin Domnul și ne-a fost confirmată de cei ce l-au auzit” (Evrei 2:3) În același timp, Isus a adus la lumină viața, adică, restabilirea omenirii căzute, readucerea ei la viața omenească perfectă pe pământ.. De aceea, trebuie ca moartea să fie în fine „abolită” de pe pământ; cei morți trebuie să fie sculați din morminte, căci stă scris: „Căci el trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii sub picioarele sale. Ultimul dușman care va fi redus la nimic este moartea.” – 1 Corinteni 15:25, 26.

La momentul când Pavel scria epistola sa către Timotei, Dumnezeu, Tatăl cere și Isus Cristos, Regele regilor erau singurii din univers care se bucurau de nemurire. Acei discipoli despre care Pavel spunea că “au adormit” în moarte nu fuseseră încă înviați. Isus nu s-a întors încă pentru a-și întemeia împărăția pe pământ, timp când “cei morți în unitate cu Cristos [adică creștinii morți] se vor scula primii. (1 Tesaloniceni 4:16) Atunci, la învierea lor la viață cerească în calitate de ființe spirituale, când cei credincioși “îl vor cunoaște pe el [Cristos] și puterea învierii lui” (Filipeni 3:10) Căci este scris: “Dacă noi [creștinii] suntem uniți cu el într-o moarte ca a lui, cu siguranță vom fi uniți cu el și într-o înviere ca a lui”, adică o înviere la natura divină și nemurire. Atunci, “atunci când va fi dezvăluit el, vom fi ca el, pentru că îl vom vedea așa cum este [acum, nu ca pe o ființă umană]” Atunci, la învierea biruitorilor, care este “prima înviere” versetele din 1 Corintei 15 (53, 54) se vor împlini cu privire la creștini: “Fiindcă ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace în nemurire. Dar, când ceea ce putrezește se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: "Moartea este înghițită pentru totdeauna".” Despre asemenea lucruri se scrie: “Fericit și sfânt este cel ce are parte de prima înviere. Asupra lor moartea a doua nu are autoritate...” (Revelația 20:6) De ce nu? Pentru că ei sunt atunci neputrezitori și nemuritori.

Omenirea în general, fiind alcătuită aproape în totalitate din ne-creștini, nu se va îmbrăca niciodată în nemurire și neputrezire. Cu toate acestea, dacă în vremea domniei de 1000 de ani a lui Isus Cristos ei vor crede în el, adică dacă vor accepta importanța și meritele jertfei sale de răscumpărare pentru păcatele lor, și se vor supune legii lui Dumnezeu așa cum este exprimată prin împărăția lui Cristos peste oameni, atunci Dumnezeu se va îngriji pentru totdeauna de fericirea lor pe pământ; și se vor bucura de întreținere permanentă de la el, și deci de viață fără sfârșit pe acest pământ, care va deveni atunci un paradis. Atunci, așa cum spune Revelația 21:4: “Moartea nu va mai fi; nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; lucrurile de odinioară au trecut” de pe pământ.